

Report

Algunes imatges de resistència dels objectors, coordinats pel MOC del País Valencià.

DEBAT SOBRE LES LÍNIES D'ACTUACIÓ IMMEDIATES

Lluitar per l'objecció

El Moviment d'Objecció de Consciència manté tota una lluita, amb accions de protesta i campanyes no violentes, per desbordar una llei que han valorat molt negativament. Així, aquest cap de setmana s'han reunit a Madrid representants de tot l'estat per analitzar la situació actual i coordinar la capacitat de resposta.

Adolf Beltran

Quasi sempre que s'ha parlat de l'objecció de consciència, una gran quantitat de persones l'han relacionada amb alguna mena de secta estranya que s'estima molt les floretes i no vol marxar a la mili». Amb aquesta lucidesa caracteritzen els objectors l'actitud de perplexitat que la majoria de la societat sol manifestar al seu davant. I és que el rebuig pràctic i compromès al servei militar, fonamentat en clares conviccions pacifistes, apareix als ulls de molta gent com una

«incòmoda qüestió moral», externa al «sentit comú» generalment acceptat, allunyada d'unes convencions d'ordre social i ideològic considerades necessàries, però que han provocat —al llarg del segle XX— dues guerres mundials, tota una constel·lació de carnisseries més o menys regionals i un centenar de milions de morts en conflictes bèl·lics.

«El que no interessa que se sàpia és que l'objecció de consciència no és l'amor a les floretes, sinó una actitud política de lluita contra el sistema militarista que dirigeix la societat», constata amb energia el Moviment

d'Objecció de Consciència (MOC) en una de les seues publicacions. I afegeix: «la lluita de l'objecció de consciència no apunta a la consecució d'un estatut jurídic per als objectors sinó a l'abolició de l'exèrcit com a estructura i del servei militar com a obligació».

A quatre passes del palau de la Generalitat, en Covarrubias, 6, un llòbrec travessar del carrer dels Serrans, en el cor de la València antiga, té la seu el col·lectiu local del MOC. És dijous, vespra de la festa del treball, cau l'horabaixa sobre la ciutat i en una

NOVETATS EN LLIBRES

RS ;
REGLES I REPRESENTACIONS

Noam Chomsky
Traducció de Joan A. Argente

Un llibre fonamental per conèixer les teories actuals del gran lingüista nord-americà.

EDITORIAL EMPÚRIES

1
GUERRA I VIDA PAGESA
A LA CATALUNYA DEL
SEGLE XVII

Antoni Pladevall
Antoni Simón

(Segons «el diari» de Joan Guàrdia, pagès de l'Esquirol, i altres testimonis d'Osona.)
Biblioteca Torres Amat (Nova etapa núm. 3).

CURIAL EDICIONS
CATALANES

i
ÉS MOLT SENZILL,
DIGUEU-LI CATALUNYIA

Josep Guia
3a edició

L'autor, un català del sud, com ell s'anomena, diu les coses pel seu nom, i ens fa una proposta que trenca amb el vell catalanisme regionalista.

EL LLAMP

m
ISS
affl
DICCIONARI
CASTELLÀ-CATALÀ

Els diccionaris de l'Enciclopèdia.
De venda en llibreries.

1
\$
ENCICLOPÈDIA CATALANA

1

CIPI

Maio Lodi

Il·lustracions de Maria Rius. Trad. de Jordi Moners. 128 pàgs.

El Petit Esparver, 14

Edicions de la Magrana

m^mmm

n r

LLIBRERIA
TRES I QUATRE

Pérez Bayer, 11. Tel. 352 91 10. 46002<-València

ELS QUADERNS D'EN MARC

Anònim

Obra completa en edició de butxaca. Per primera vegada el sexe és viscut sense tabús i, encara que contat per un mascle, en la vivència de la dona.

EL LLAMP

S S l i S i l S K i

INO SIGUES BAJOCA!

Pasqual Alapont
Gregal Juvenil, núm. 11

Una narració divertidíssima que farà fruir el públic juvenil i l'altre

GREGAL LLIBRES

m m m m m m m m m

GUERRA I REVOLUCIÓ AL
PAÍS VALENCIÀ (1936-1939)

Alberl Cirona

Col·lecció Biblioteca d'Estudis i
Investigació núm. 8

mmmmmmmmMmm

ELS ARGONAUTES DEL
PACÍFIC OCCIDENTAL. I

B. Malinowski
Clàssics del Pensament Modern,
29. 336 pàgs.

Una obra innovadora en els estudis antropològics, considerada com una de les aportacions més importants del segle XX.

Edicions 62. Diputació
de Barcelona

GARBELL
Llengua/7è EGB

Francesc Fenollosa, Adela Gonell,
Pere Martínez i Maite Rambla

L'amenitat i el rigor pedagògics conjugats per facilitar l'ensenyament del valencià a les escoles. Autoritzat per la Generalitat Valenciana. Amb una Proposta Didàctica per al mestre.

BARCANOVA

petita cambra, amb les parets cobertes de cartells, es reuneixen alguns integrants d'aquest moviment jove i combatiu. Anto, Vicent, Josep, Carles... marxaran a mitja nit cap a Madrid, on se celebra, de l'I al 4 de maig, el segon Congrés del Moviment d'Objecció de Consciència.

8
i
I

«El grup de València —expliquen a EL TEMPS—, el formen més de 140 objectors. Hi tenim un poc de tot: cristians, anarcos, nacionalistes... Alió que ens uneix és l'antimilitarisme i la voluntat de fer servir com a estratègia de lluita la no violència».

f:

Més de 10.000 ciutadans de l'Estat espanyol tenen formalitzada, a hores d'ara, la seua objecció de consciència. Fa quasi trenta anys, un testimoni de Jehovà, de nom Alberto Contijoch, es negà per primera vegada a incorporar-se a files per motius religiosos. Un bon grapat de membres d'aquesta confessió el seguiren en anys successius. En 1971, Josep Beunza protagonitzà el primer cas d'objecció no religiós i fou seguit per tota una sèrie de casos similars que introduïren, amb marxés, manifestes de protesta i diverses accions de solidaritat, la lluita coordinada que ha dotat l'objecció de la seua dimensió política.

i
1

En aquell temps, els objectors eren condemnats per desobediència o sedició a penes de sis anys de presó, que es repetien tantes vegades com la persona es negava a incorporar-se a files, fins que, als 38 anys, passava a la situació de reserva.

1
l

En 1973, i després que les Corts franquistes rebutjaren una proposta governamental d'estatut per a l'objecció de consciència (que preveia un servei militar sense armes amb la durada de tres anys), el codi de Justícia Militar incorporà penes de tres a vuit anys per actituds d'aquesta mena. En 1976, un decret sobre la qüestió quedava convertit en lletra morta gràcies al boicot dels objectors i, a l'any següent, es constituïa, en assemblea fundacional, el MOC. Caldria esperar, però, al 1984, en plena legislatura del PSOE, perquè es promulgàs una llei d'objectors i per les organitzacions pacifistes.

i

█

;

;

;

;

;

Ü

Dues són les crítiques fonamentals que se li fan. La primera és el no reconeixement real del dret a l'objecció, ja que no es preveuen les raons de tipus polític, no es permet d'objectar durant la prestació del servei militar i s'estableix un Tribunal Nacional d'Objecció de Consciència (CONC) que ha de determinar arbitràriament qui és reconegut com a objector. El

segon és l'establiment d'una prestació social substitutòria contrària a les conviccions de l'objector, de durada molt superior al servei militar, jerarquitzada i sotmesa a disciplina.

«Calculem —ens expliquen els membres del MOC— que, actualment, un 65 per cent dels objectors són testimonis de Jehovà, un 30 per cent han fet objecció col·lectiva i la resta van de per lliure». L'objecció col·lectiva —a la qual s'han acollit fins ara uns 3.500 objectors— és el sistema que el Moviment d'Objecció de Consciència ha organitzat per a boicotejar la llei. Consisteix que tots presenten una mateixa declaració d'objecció, negant-se a argumentar els motius personals de la decisió i rebutjant la incorporació a la prestació social substitutòria. Aquesta estratègia de lluita obliga el CONC a declarar objectors a tots o a ningú i neutralitza la seua capacitat teòrica per a jutjar la validesa de les motivacions o les conviccions que fonamenten cada sol·licitud.

D'altra banda, el segon episodi de la batalla per «tombar la llei» està pendent que el govern decideisca desenvolupar finalment el reglament per a l'aplicació de la prestació social substitutòria. Els més de 10.000 objectors que hi ha a l'Estat espanyol s'haurien d'incorporar, aleshores, a les tasques de tipus social que els serien assignades.

No obstant això, la negativa a la prestació que els objectors ja anuncien (tot reivindicant l'estatus civil per a tot moment i condició, i combatent la «conscriptió» o obligatorietat del servei militar) situaria l'administració davant una difícil papereta: convertir la llei, de fet, en lletra morta o començar a empresonar objectors.

Potser per això, en mitjans pacifistes s'especula amb la possibilitat que el govern acabe aplicant una mena d'amnistia, tot convalidant el temps d'espera que hagen mantingut els objectors pel temps de prestació social que els correspondria. Així, es trauria de damunt el problema inicial que representen uns milers d'objectors disposats a impedir l'ampliació i la consolidació de la llei i es desferia, a més a més, del sector més combatiu del moviment antimilitarista. Sembla, però, que l'oposició aferrissada de l'exèrcit a aquesta solució ha estat retardant la seua hipotètica posada en pràctica.

Mentrestant, aquí i allà, més i més joves fan efectiva cada dia la seua objecció, bé abans de la incorporació a

Detencions d'objectors encadenats a València.

files, bé en el transcurs del mateix servei militar, bé després d'haver-lo realitzat.

L'objecció en ple servei militar (objecció sobrevinguda) és, per contra, molt més problemàtica. Com que no està reconeguda per la llei, els soldats que la posen en pràctica són empresonats sola l'acusació de desobediència. Aquest fou el cas de Manuel Odriozola, Jesús Sánchez i Joaquín Miguel a finals de 1985.

La presó i la dura pressió dels militars sobre els qui fan objecció sobrevinguda obliga el MOC a oferir-los atenta cobertura legal i suport al carrer, en un dels fronts més directes de lluita antimilitarista que manté aquest moviment. Un front de lluita que la revista *La puça i el general* qualificava en un editorial com la necessitat de «mobilitzar-se i resistir activament, de fer un merder tan gran que forci el govern a derogar aquesta llei contra l'objecció».

II Congrés del Moviment d'Objecció de Consciència

Per la desobediència civil

L'aprofundiment en les característiques ideològiques de l'antimilitarisme, l'ampliació dels camps de treball i d'actuació a altres diferents de l'objecció i una major col·laboració amb altres sectors alternatius, tant del moviment per la pau com del feminisme o l'ecologisme», són, en opinió d'alguns dels valencians que hi han participat, les principals conclusions del segon Congrés del Moviment d'Objecció de Consciència (MOC), que s'ha celebrat a Madrid de l'1 al 4 de maig, amb participació d'uns 250 delegats de tot l'estat.

Sota el lema «Anem contra el militarisme. Desobediència civil», el MOC liu dissenyat, en aquesta trobada, la seua estratègia a mitjà i curt termini, ha definit amb major precisió les seues relacions amb altres moviments i organitzacions socials, tot reafirmant la seua autonomia de les formacions polítiques i el seu caràcter assembleari i no autoritari, s'ha plantejat la continuïtat de la lluita anti-OTAN, ha obert contactes de col·laboració a nivell internacional, lia estudiat els problemes de la dona i el militarisme i ha passat revista a l'objecció fiscal i l'objecció col·lectiva com a formes de lluita que ha aplicat fins ara.

Els diputats del Partit Radical italià Emma Bonino i Roberto Ciccomessere, representants dels moviments d'objectors grec i alemany, i la irlandesa Verònica Kelly, de la Internacional de Resistència a la Guerra (IRG), com també Rafael Grassa i alguns històrics de les primeres lluites per l'objecció a l'Estat espanyol, han participat també en les jornades.

Entre les conclusions pràctiques que es concretaran ert campanyes o en línies d'actuació immediates del MOC es poden destacar: L'objecció fiscal, consistent u no pagar aquell percentatge dels impostos que correpon a despeses militars o a demanar que aquesta part siga destinada (en cas de declaració negativa) a organitzacions ecologistes, pacifistes o de drets humans.

L'objecció a l'OTAN. Una campanya antiatlaniista conjunta amb la Coordinadora Pacifista.

Campanya antimili. Destinada a fer conèixer la situació a l'interior de les casernes, els suïcidis que s'hi produeixen, els accidents, la repressió...

Objecció sobrevinguda. Amb suport i la solidaritat cap als soldats que es decideixen a objectar en ple servei militar. I l'objecció col·lectiva, contra la llei actualment en vigor.

TJ